

Nužudyti Eva

LUKE
JENNINGS

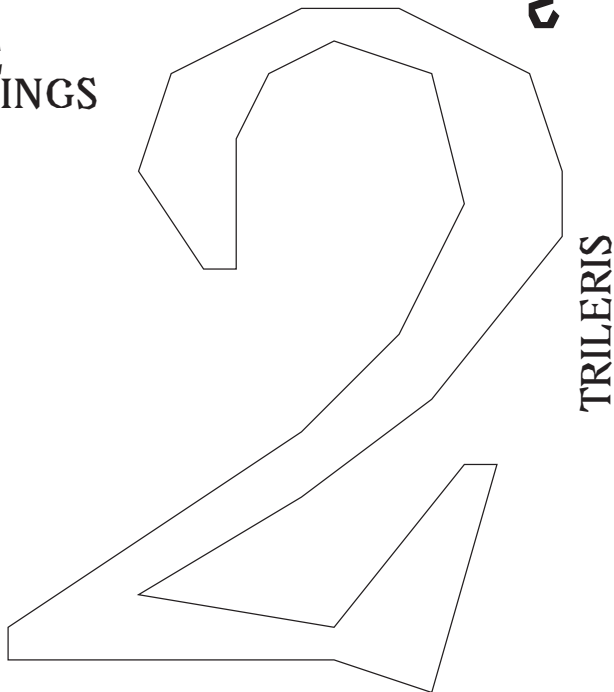
*Rytojaus
nebus*

TRILERIS

Nužudyti Eva

LUKE
JENNINGS

TRILERIS

Iš anglų kalbos vertė
Inga Čepulienė

*Rytojaus
nebus*

VILNIUS 2023

Luke JENNINGS
NO TOMORROW
Killing Eve 2
John Murray, London, 2018

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

NO TOMORROW © 2018 by Luke Jennings
© Pijus Burakas, viršelio dizainas, 2023
© Inga Čepulienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2023
© „Tyto alba“, 2023

ISBN 978-609-466-751-0

1

Lėkdamas per Masvelio kalvos rajoną su anglies pluošto rėmo dviračiu, rankas laikydamas ant aliumininių jo ragų, Denisas Kreidlis atsiduoda maloniam nuovargiui. Kelias iš darbo į namus šiaurinėje Londono dalyje netrumpas, bet vyras nestabteli. Kolegoms ar šeimai tokių dalykų, be abejo, nepasakotų, bet save Denisas laiko tam tikrų vertybių puoselėtoju. Sunki kelionė per visą miestą džiugina jo viduje glūdintį spartietį. Dviratis padeda palaikyti formą, o ir šiaip, apsimovęs aptemptus laikros šortus, apsilkęs kariško audinio marškinėlius, jis atrodo netgi visai sportiškai – *sportif*, o juk tuoj keturiasdešimt aštuoneri.

Kaip Didžiosios Britanijos slaptosios saugumo tarnybos – MI5 – padalinio D4, atsakingo už kontržvalgybą prieš Rusiją ir Kiniją, vadovas, Denisas jau pasiekė tokias karjeros aukštumas, kad užsigeidęs tikrai galėtų būti vežiojamas po miestą vienu iš vidutiniškų, į akis nekrantančių tarnybinių automobilių. Statuso požiūriu tai, žinoma, vilioja, kita vertus, šiai vilionei pasidavus būtų labai paprasta paslysti. Juk vos tik apleis sportą – viskam galas. Nespės net susivokti, kaip virs vienu tų pilvotų senių, kiurksančių Temzės rūmų bare,

siurbčiojančių „Laphroaig“ viskį ir aimanuojančių dėl to, kaip gerai gyveno prieš atsirandant toms beširdėms robotams iš Žmogiškųjų išteklių valdymo skyriaus.

Maža to, mindamas dviratį Denisas gaudo pulsą. Tiek miesto, tiek gyslomis srūvančio kraujo. O nuosavo kraujo jam prireiks – tereikia prisiminti nepasotinamą Gabės libido. O varge, kaip jis norėtų dabar minti pas ją, o ne pas Penę, tą jos dietų nualintą kūną ir amžinus kaltinimus.

Beriedant paskutinius šimtą metrų jo dviratininko šalme įtaisytose ausinėse tarsi kam davus ženklą užgroja „Eye of the Tiger“ iš „Rokio III“. Pasigirdus pagrindiniams akordams Deniso širdis suspurda. Jis įsivaizduoja karališkoje superjachtos kajutės lovoje jo laukiančią Gabę. Nuoga, tik su pora baltų pūkuotų kojinaičių, gundomai praskėtusią sportiškas kojas.

Bet staiga tarsi iš giedro dangaus jį pastveria ir sustabdo plieninė ranka. Denisas žiojasi kažką sakyti, bet negailėtingas smūgis į pilvą akimirksniu jį užčiaupia.

– Nepyk, seni. Paklausk manęs, – sako Denisui užpuolikas, kuriam apie keturiasdešimt, jis panašus į nusipenėjusią žiurkę ir dvokia bjauriais cigarečių dūmais.

Laisvąją ranka numovęs Deniso šalną, sviedžia šį ant nuvirtusio dviračio. Kad ir kaip Denisas muistosi, jį laikantys gniaužtai neatsilaisvina.

– Pastovėk ramiai, ką? Nenoriu skriaust.

Denisas sudejuoja.

– Kas per *šūdas*?..

– Mane siuntė draugas, seni, jis nori su tavim pasikalbėti. Apie Lėlytę.

Deniso veidas mirtinai išbąla. Akys iš nuostabos išsprogsta.

– Pakelk dviratį. Dėk į bagažinę. O tada sėskis į priekį. Dabar.

Jis paleidžia Denisą, šis apsvaigęs apsidairo, pastebi nudrengtą „Ford Transit“ furgoną ir blyškiaveidį vaikį su auskaru lūpoje prie vairo.

Drebančiomis rankomis atidaręs furgono bagažinę Denisas išjungia šalme įtaisytą garso sistemą. Kaip tik „Whitesnake“ dainuoja apie aukštumas – „Slide It In“. Pakabinęs šalną ant ragų įkelia dviratį į furgoną.

– Telefona, – liepia žiurkiaveidis ir dėl šventos ramybės delnu taip tvoja Denisui per veidą, kad šiam suzvimbia ausyse.

Denisas virpėdamas paduoda.

– Gerai, dabar lipk vidun.

Furgonui įsiliejus į eismą Denisas stengiasi prisiminti Slaptosios tarnybos pagrobimo ir tardymo protokolus. O ką daryti, jeigu šitie tipai ir yra iš tarnybos, iš kokios nors vidinės tardymo grupės? Bet norint suimti tokio aukšto rango pareigūną jiems būtų tekę kreiptis į patį generalinį direktorių. Tai kas jie tada per velniai? Gal priešai? SVR arba CŽV? Gerai, tiesiog tylėk. Neužbėk įvykiams už akių. *Tylėk.*

Jie važiuoja ne daugiau kaip dešimt minučių, furgonas sukiojasi piko meto spūstyse. Galop kirtę šiaurinį aplinkkelį įsuka į „Tesco“ parduotuvės automobilių stovėjimo aikštelę. Vairuotojas išsirenka vietą toliausiai nuo parduotuvės įėjimo, pamažėle furgoną sustabdo ir išjungia variklį.

Išblyškęs kaip užminkyta tešla Denisas spokso pro langą

į stovėjimo aikštelės tvorą. Virš šiaurinio aplinkkelio kyla vos matomas garas.

– Kas dabar? – klausia jis.

– Dabar laukiam, – atsiliepia jam už nugaros sėdintis žiurkiaveidis.

Tiksi minutės, staiga suskamba telefonas. Skambutis – besikvatojantis antinas.

– Čia tau, seni. – Žiurkiaveidis iš užpakalinės sėdynės atkiša jam pigų plastikinį telefoną.

– Denesai Kreidli? – klausia žemas, šiek tiek elektroninis balsas.

Pakeistas, nesąmoningai pastebi Denisas.

– Kas čia?

– Šitai tau neaktualu. Svarbu suprasti, kad mes viską žinom. Pradėkim nuo esmės, gerai? Žinom, kad už Slaptosios saugumo tarnybos išdavystę gavai beveik penkiolika milijonų svarų, kuriuos paslėpei Didžiosios Britanijos Mergelių Salose. Kaip šitai paaiškintum?

Visas Kreidlio pasaulis susitraukia iki priešais matomo lango dydžio. Širdį sukausto ledas. Jis neįstengia nei galvoti, nei kalbėti.

– Taip ir maniau, kad ne. Tęskim. Žinom, kad šiek tiek anksčiau šiemet Antibų kyšulyje, Prancūzijos Rivjeroje, įsigijai trijų miegamųjų butą „Les Asphodèles“ pastate, o praejusį mėnesį nusipirkai beveik trylikos metrų jachtą, kurią pavadinai „Lélyte“, ji šiuo metu priešvartuota Vobano jachtų prieplaukoje. Žinome ir apie tavo ryšį su dvidešimt aštuonerių metų panele Gabriela Vukovič, dirbančia „Hotel du Littoral“ sporto klube ir SPA centre.

Šiuo metu nei MI5, nei tavo šeima nieko apie tai nenu-
tuokia. Nei Metropoliteno policija ar mokesčių inspekcija.
Ar taip liks ir toliau, priklauso tik nuo tavęs. Jei nori, kad
tylėtume, – ir jei tau rūpi laisvė, darbas ir reputacija, – teks
iškloti viską, tikrai *viską* apie organizaciją, kuri tau moka.
Apgausi, nutylėsi bent menkiausią smulkmeną – artimiausią
ketvirtį amžiaus tupėsi Belmaršo kalėjimo kameroje.
Nebent, žinoma, pirma mirsi. Kaip tau toks planas?

Tyliai ūžia automobiliai. Kažkur tolumoje pasigirsta
greitosios sirena.

– Kad ir kas jūs būtumėt, užsipiskit, – tyliu, drebančiu
balsu išstena Denisas. – Užpuolimas ir pagrobimas yra nu-
sikaltimai. Sakykit, ką norit ir kam norit. Dėjau.

– Matai, čia ir yra bėda, Denisai, – toliau kalba elektro-
ninis balsas. – O gal derėtų sakyti, čia ir yra *tavo* bėda. Jeigu
nusiųsime ataskaitą į Temzės rūmus, bus pradėtas tyrimas,
baudžiamasis persekiojimas ir panašiai, susidarys įspūdis,
kad su mumis kalbėjaisi, ir tie žmonės, kurie tau moka tokią
krūvą pinigų – nes penkiolika milijonų yra tikrai *daug*, – bus
priversti padaryti iš tavęs pavyzdį. Jie su tavimi susidoros,
Denisai, ir gražu tikrai nebus. Juk pats žinai, kokie jie. Tad,
jei atvirai, pasirinkimo neturi. Ir joks blefas tavęs neišgelbės.

– Tu visiškai nesuvoki, apie ką kalbi, tiesa? Galbūt šį tą
nuo žmonos ar darbdavių nuslėpiau, bet neištikimybė – ne
nusikaltimas, bent jau naujausiomis mano žiniomis.

– Ne, ne nusikaltimas. Bet valstybės išdavystė – visai kas
kita, o juk būtent tuo tu ir būsi apkaltintas.

– Neturit jokio pagrindo manęs kuo nors kaltinti, ir pa-
tys tai žinot. Prisigalvojot kažkokių pigių triukų, kad iš-

melžtumėt iš manęs pinigų. Man nesvarbu, kas jūs, – kaip jau sakiau, užsipiskit.

– Gerai, Denisai, dabar bus taip. Po penkių minučių išlipsi iš furgono ir dviračiu numinsi namo. Gal pakeliui prigriebk žmonai gėlių – degalinėje yra rožių visai gera kaina. Rytoj septintą ryto tavęs atvažiuos automobilis, būsi nuvežtas į Deverio tyrimų stotį Hampšyre. Tavo pavaduotojui Temzės rūmuose pranešta, kad ateinančias tris darbo dienas praleisi ten, dalyvausi kovos su terorizmu seminare. Iš tiesų tuo metu kitoje stoties dalyje būsi asmeniškai apklaustas mūsų jau aptartomis temomis. Niekas kitas apie tai nežinos, įprastos tavo pareigos iš pažiūros niekaip nepasikeis. Neabejoju, kad žinai, jog Deveris yra slapta vyriausybinių stotis, ten visiškai saugu. Jeigu apklausos nusiseks – o aš neabejoju, kad taip ir bus, – galėsi ramiai keliauti sau.

– O jeigu atsisakysiu?

– Denisai, gal net nepradėkim kalbėti apie tai, kas bus, jeigu atsisakysi. Rimtai. Būtų visiškas šūdų malūnas. Na, pavyzdžiui, Penė. Įsivaizduoji? Ir vaikai. Jų tėvas teisiamas už valstybės išdavystę? Gal nepradėkim, ką?

Ilga tyla.

– Sakei, septintą ryto?

– Taip. Vėliau prasidės bjaurios spūstys.

Denisas nenuleidžia akių nuo padūmavusios prietemos.

– Gerai.

Padėjusi telefoną ant stalo Eva Polastri garsiai iškvepia ir užsimerkia. Griežtas autoritarinis personažas, kurį vaidino kalbėdama su Denisu Kreidliu, neturi visiškai nieko ben-

dra su ja pačia, susidūrusi su juo akis į akį tikrai nepajėgtu išlaikyti tokio pašaipaus tono – iš dalies dar ir dėl to, kad MI5 jis buvo šviesmečiais už ją viršesnis. Bet tuo paskutiniu „gerai“ jis iš esmės pripažino savo kaltę. Ir net jeigu rytoj Evą išvydęs nustebs – o greičiausiai taip ir bus, – ji su tuo neabejotinai susidoros.

– Gražiai sužaista, – pagiria Ričardas Edvardas, nusiimdamas ausines, per kurias klausėsi Deniso ir Evos pokalbio, ir atsilošia mažiausiai nepatogiamė Gudžo gatvės biuro krėslė.

– Komandinis darbas, – tarsteli Eva. – Lensas jį prigąsdino, o Bilis vairavo kaip tikras angeliukas.

Ričardas linkteli. Jis, MI6 Rusijos skyriaus vadovas, teoriškai yra Evos darbdavys, nors biure pasirodo retai, o jos vardo nėra jokiuose oficialiuose Slaptosios saugumo tarnybos personalo sąrašuose.

– Šįvakar tegul apgalvoja susidariusią padėtį, idealiu atveju šalia siautėjant tai nuo bet ko užsiplieskiančiai žmonai. O rytoj galėsi imtis tardymų.

– Manai, rytoj septintą bus pasiruošęs? Nesugalvos šįvakar sprukti?

– Ne. Denisas Kreidlis gal ir išdavikas, bet ne kvailys. Jeigu bėgs, jam galas. Mes esame vienintelis jo šansas, ir jis puikiai tą žino.

– O gal ims ir...

– Nusizudys? Denisas? Ne, jis ne iš tokių. Pažįstu jį nuo tų laikų, kai kartu studijavom Oksforde, jis slidus kaip ungurys. Įsitikinęs, kad bet kokią bėdą, net ir labai sudėtingą, galima išspręsti gurkšnojant gerą vyną prašmatniame res-

torane, geriausia kieno nors kito sąskaita. Jis išklos mums viską, ką norėsim sužinoti, ir niekam apie tai neprasitars. Nes kad ir kokie baisūs gali būti mūsų žmonės, šutvė, kuriai jis mus išdavė, turėtų būti nepalyginamai baisesnė. Vos tik užuodę, kad jis galėjo susikompromituoti, jie akimirksniu juo atsikratys.

– Visiems laikams.

– Be abejonės. Greičiausiai tuo pasirūpinti pasiųs tą tavo bičiulę.

Eva nusišypso, rankinėje suvibruoja telefonas. Nikas klausia, kada ji grįš. Atrašo, kad aštuntą, nors žino, kad greičiausiai namo parsiras veikiau apie pusę devintos.

Ričardas žvelgia pro vienintelį seniai bevalytą biuro langą.

– Žinau, ką galvoji, Eva. Atsakymas – ne.

– Ir ką gi galvoju?

– Išmelžti Kreidlį, o tada pasinaudoti juo kaip jauku. Patikrinti, kas išplauks iš tamsių gelmių.

– Mintis ne tokia ir prasta.

– Žudyti – visada prasta mintis, patikėk manimi, o tai anksčiau ar vėliau tektų padaryti.

– Nesijaudink, laikysiuosi plano. Denisas saugiai grįš į žaviosios Gabės glėbį tau dar nespėjus išstarti „totali vidutinio amžiaus krizė“.

Rinatas Jevtukas, Odesos „Auksinės brolijos“ nusikalstamo tinklo lyderis, apimtas nevilties. Jis buvo patikintas, kad Venecija – ne šiaip miestas. Tai viena iš didžiųjų Vakarų kultūros tvirtovių ir gal net pati prašmatniausia kelionių kryptis. Bet štai jis, apsisiautęs nemokamu chalatu ir įsispyręs į šle-

petes, stypso prie lango viešbučio „Danieli“ apartamentuose ir kažkodėl nesugeba užmegzti su šia vieta jokio ryšio.

Iš dalies dėl to kaltas stresas. Grobti rusų Odesoje buvo klaida, dabar tai jau akivaizdu. Jis visai logiškai manė, kad viskas klostysis kaip įprasta. Skubotos slaptais kanalais vedamos derybos, sutariama pinigų suma ir visi patenkinami išsiskirsto. Bet štai kažkoks psichas, nusprendęs priimti viską asmeniškai, nudaigojo šešis vyrus bei įkaitą ir visiškai suvarpė Rinato namus Fontankoje. Žinoma, namų jis turi ir kitų, vyrus irgi gan lengva pakeisti. Bet visa tai – papildomas darbas, ir tokie dalykai pamažu jau ima jam atsiliepti.

Dožo apartamentai viešbutyje raminau prašmatnūs. Freskoje ant lubų sparnuoti cherubinai laigo tarp pūkinių debesų, ant auksiniu damastu išmuštų sienų kabo Venecijos aristokratų paveikslai, grindys išklotos senoviniais kilimais. Ant stalelio puikuojasi iš margaspalvio stiklo pagaminta metro aukščio raudančio klouno statula, tą rytą pirktą Murano fabrike ir skirtą Rinato butui Kyjive.

Katia Goraja, dvidešimt penkerių metų apatinių drabužių modelis ir Rinato mergina, basa drybso ant rokoko stiliaus gulimojo krėslo. Vilki trumpus „Dior“ marškinėlius, mūvi plėšytus „Dussault“ džinsus, stebėjasi į telefoną, žiaumoja kramtomąją gumą ir kinksi galva į Ledi Gagos dainos ritmą. Kartais ir uždainuoja, kiek leidžia kramtomoji guma ir ribotos anglų kalbos žinios. Kadais Rinatui visa tai atrodė miela, dabar tik erzina.

– „Bad Romance“ – blogas romanas, – rėžia jis.

Katia neskubėdama išsitraukia ausinukus, brangiai pri-pūstos krūtys baudžiasi išsprūsti iš nériniuotos palaidinės.

– „Bad Romance“, – pakartoja Rinatas. – Ne „Bedroom Ants“.

Ji dėbтели į jį tuščiu žvilgsniu, galop susiraukia.

– Noriu grįžti į „Gucci“. Persigalvojau dėl tos rankinės. Rožinės, gyvatės odos.

Rinatas to nori mažiausiai. Tie Šventojo Morkaus parduotuvės pardavėjai tokie pasipūtę. Šypsosi baltutėliais dantimis, kol susišluoja tavo pinigus, o tada tampa jiems šunšūdžiu.

– Einam dabar pat, Rinatai. Nes uždarys.

– Tu eik. Pasiimk Slavą.

Ji papučia lūpas. Rinatas žino, jog ji nori, kad jis eitų kartu, nes tada už rankinę mokės jis. Jeigu kartu eis asmens sargybinis, mokėti teks jai iš dienpinigių. Kurių irgi jis duoda.

– Nori pasimylėti? – Katia pažvelgia švelniau. – Kai grįšim iš parduotuvės, išdulkinsiu tave per šikną prisegamu kotu.

Neatrodo, kad Rinatas būtų ją išgirdęs. Labiausiai dabar jis norėtų atsidurti kur nors kitur. Klaidžioti pasaulyje už aukso spalvos šilkinų užuolaidų, kur popietė susilieja su vakaru, kur įlankoje blyškias linijas braižo gondolos ir vandens taksi.

– Rinatai?

Jis užsidaro miegamajame. Užtrunka dešimt minučių, kol nusiprausia ir apsirengia. Grįžęs į svetainę Katią randa nepajudėjusią.

– Paliksi mane čia? – negali patikėti ji.

Rinatas susiraukęs nužvelgia savo atspindį pasidabruotame aštuonkampio formos veidrodyje. Uždarydamas apartamentų duris išgirsta kurtinantį trenksmą – dvidešimt ki-

logramų sveriantis Murano stiklo klounas dūžta atsitrenkęs į senovines *terrazzo* plytelėmis klotas grindis.

Viršutiniame viešbučio aukšte įsikūrusiame bare palaimingai tylu. Vėliau čia prisirinks svečių, bet kol kas tyloje sėdi tik dvi porėlės. Įsitaisęs terasoje Rinatas atsilošia ir prisimerkęs stebi, kaip švelniai linguoja prišvartuotos gondolos. Visai netrukus, mąsto jis, ateis laikas palikti Odesą. Išsivežti pinigus iš Ukrainos į ne tokį pavojingą kraštą. Pastarąjį dešimtmetį seksas, narkotikai ir prekyba žmonėmis tapo tikra aukso gysla, bet įsitraukus naujiems žaidėjams, pavyzdžiui, turkų gaujoms, ir rusams imantis gerokai griežtesnių priemonių žaidimas keičiasi. Išmintingas žmogus, tikina save Rinatas, žino, kada pasitraukti.

Katia nusižiūrėjusi Majami Bičą, kur už mažiau nei dvylika milijonų dolerių, įskaitant kyšius JAV pilietybės bei imigracijos tarnyboms, gali nusipirkti prašmatnų namą ant vandenyno kranto su asmenine prieplauka. Tačiau Rinatui kuo toliau, tuo labiau atrodo, kad gyvenimas galėtų būti kur kas ramesnis be Katios ir nesibaigiančių jos reikalavimų, ir pastarąsias kelias dienas jis mąstė apie Vakarų Europą. Konkrečiau, apie Italiją, kur į moraliniu požiūriu nedorus nusikaltimus žiūrima kažki kaip pro pirštus. Italija elegantiška – sportiniai automobiliai, drabužiai, sušiktai seni pastatai, – ir tos italės moterys neįtikėtinos. Net pardavėjos primena kino žvaigždes.

Šalimais išdygsta paniuręs jaunuolis tamsiu kostiumu ir Rinatas užsisako salyklinio viskio.

– Ne, atšaukit. Sumaišykite džentelmenui *negrone sbagliato*. Ir vieną man.

Rinatas atsigręžia ir sutinka už jo stovinčios juodo šifono kokteiline suknele vilkinčios moters žvilgsnį.

– Vis dėlto jūs Venecijoje.

– Tiesa, – sutinka jis kiek sutrikęs ir linkteli padavėjui – šis tylomis pasišalina.

Ji nužvelgia įlanką, prieblandoje tviskančią baltu auksu.

– Pamatęs Veneciją gali ir mirti, kaip sakoma.

– Mirti dar neketinu. O ir Venecijos nelabai mačiau, tik parduotuves.

– Gaila, nes parduotuvėse arba pilna apgailėtinų turistų, arba jos tiesiog tokios pat kaip ir šimte kitų miestų, gal tik brangesnės. Venecijoje svarbiausia ne dabartis, o praeitis.

Rinatas į ją žiūri. Ji iš tiesų labai graži. Gintarinis žvilgsnis, kreiva šypsena, skoningas ir brangus įvaizdis. Jam pavėluotai topteli pasiūlyti jai prisėsti.

– *Sei gentile*, jūs malonus. Bet aš trukdau jums vakarą.

– Nė kiek. Nekantrauju paragauti to gėrimo. Priminkit, kaip jis vadinasi?

Ji prisėda ir šnarindama šilkinėmis pėdkelnėmis, kurias Rinatas pastebi ir įvertina, sukryžiuoja kojas.

– *Negroni sbagliato*. Tai kokteilis „Negroni“ su putojančiu vynu vietoj džino. O viešbutyje „Danieli“, *naturalmente*, jis ruošiamas su šampanu. Man tai tobulas gėrimas saulei leidžiantis.

– Geresnis nei grynas salyklinis viskis?

Švelni šypsena.

– Manau, kad taip.

Tai pasirodo besanti tiesa. Rinato gražiu nepavadintum. Skusta jo galva panaši į bulvę, o pagal užsakymą siūtas šil-

kinis kostiumas neslepia drambloto sudėjimo. Bet turtas, kad ir kaip sukauptas, savotiškai traukia dėmesį, taigi Rinatui patrauklių moterų draugija tikrai ne naujiena. O Marina Faljeri, kaip prisistato ji, tikrai yra labai patraukli.

Jis negali nuleisti akių nuo jos lūpų. Ant viršutinės matyti vos žymus randelis, dėl to atsiradusi asimetrija suteikia jos šypsena kažki kokio dviprasmiškumo. Pažeidžiamumo, kuris tyliai, bet nenumaldomai žadina jame glūdintį plėšrūną. Ji žavi jį domėdamasi viskuo, ką jis šneka, o jis, savo ruožtu, pasijunta noriai kalbąs. Pasakoja apie Odesą, apie istorinį Kristaus Atsimainymo soborą, kur reguliariai lankosi, apie įspūdingą Operos ir baletų teatrą, kurį jis, būdamas entuziastingas meno gerbėjas, parėmė milijonais. Apie save pasakoja išsamiai ir smulkmeniškai, tegul daug kas ir išgalvota, o Marina žvilgančiomis akimis klausosi jo. Net įkalba išmokyti ją kelių rusiškų frazių ir šias atkartoja žaivingai tiksliai.

O tada, gerokai per anksti, vakaras baigiasi. Marina tarsi atsiprašydama paaiškina turinti dalyvauti oficialioje vakarienėje viešbutyje „Sant' Angelo“. Būsią nuobodų, ji mielai liktų, bet yra Venecijos bienalės organizacinio komiteto narė ir...

– *Per favore, Marina. Capisco*, – nutraukia ją Rinatas, pažėrdamas visus žinomus italų kalbos žodžius ir viską vainikuodamas, kaip pats viliasi, galantiška šypsena.

– Tavo akcentas, Rinatai! *Perfezione!* – Ji patyli ir slapukiškai jam nusišypso. – Gal netyčia esi laisvas rytoj ir galėtume papietauti?

– Na, taip jau nutiko, kad esu.

– Puiku. Susitikim vienuoliktą prie viešbučio įėjimo upės pusėje. Bus labai malonu parodyti tau bent dalelę... *tikrosios Venecijos.*

Juodu atsistoja ir ji išeina. Ant baltos lininės staltiesės stovi keturios tuščios kokteilių taurės, trys jo ir viena jos. Saulė kybo žemai danguje, gožiama rožinių debesų plunksnų. Rinatas grįžteli pakviesti padavėjo, bet jis jau stovi šalimais, kantriai ir tyliai tarsi duobkasys.

Autobuse, vėžlio greičiu besivelkančiame Totnamo Rūmų keliu, į Evą dėmesį atkreipia tik akivaizdžiai sutrikęs vyras, nuolat merkia jai akį. Vakaras šiltas, autobuse trenkia drėgnais plaukais ir bjauriu dezodorantu. Pasiėmusi „Evening Standart“ Eva verčia lapus, skaito apie vakarėlius bei maniakišką neištikimybę Raktažolių kalvoje ir galop su malonumu pasineria į nekilnojamojo turto skelbimus.

Nėra nė kalbos apie tai, kad juodu su Niku galėtų įpirkti kurį nors iš gyvenamųjų būstų, taip patraukliai pateiktų šiuose puslapiuose. Kurį nors iš tų Viktorijos stiliaus sandėlių ar loftų, perdarytų į nuostabius, šviesos nutviekstus butus. Kurį nors iš tų su panoraminiu vaizdu į upę, rėminamu stiklo bei plieno. Bet Eva ir šiaip to netrokšta. Tie butai Evą žavi tik dėl to, kad jie tuštutėliai ir, regis, net netikri. Tai tėra įsivaizduojamas kitokio gyvenimo, kokį būtų galėjusi gyventi ir ji, fonas.

Be penkiolikos devynios ji pagaliau pasiekia vieno miegamojo butą, kurį nuomoja su Niku, prasibrauna pro krūvas batų, dviračių reikmenis, dėžes nuo siuntų iš „Amazon“ bei nukritusius paltus ir sekdama gaminamo valgio kvapu pa-

suka į virtuvę. Stalas, ant kurio vos ne vos laikosi matematikos vadovėliai ir maisto prekių parduotuvėje pirktas butelis „Rioja“ vyno, padengtas dviem. Šnypštimas ir į ritmą nepataikantis švilpavimas išduoda, kad Nikas duše.

– Atsiprašau, kad vėluoju, – šūkteli ji. – Skaniai kvapia. Kas čia?

– Guliašas. Gal gali atkimšti vyno?

Vos ištraukusi iš stalčiaus kamščiatraukį Eva išgirsta už nugaros pasiutusį spragsėjimą ir atsigręžusi išvysta, kaip du nemenki gyviai skrieja oru ir nusileidę ant stalo išvar-to knygas. Akimirką ji negali nė pajudėti. „Rioja“ nurieda nuo stalo ir dūžta ant plytelėmis klotų grindų. Ją sumišusios stebi dvi poros žalsvų akių.

– Nikai.

Nikas visas drėgnas išsvirduliuoja iš dušo, klubus apsi-vyniojęs rankšluosčiu, basomis įsispyręs į šlepetes.

– Mano meile, matau, susipažinai su Telma ir Luiza.

Ji dėbso į jį. Jis peržengia vis platėjantį „Riojos“ ežerą ir ją pabučiuoja, bet ji nekrusteli.

– Luiza – ta nerangioji. Matyt, tai ji...

– Nikai. Po velnių, kol dar tavęs neužmušiau...

– Čia Nigerijos nykštukinės ožkos. Ir dabar mudu su ta-vim daugiau niekada nepirksim nei pieno, nei grietinėlės, nei sūrio, nei muilo.

– Nikai, paklausk manęs. Aš einu į alkoholio parduotu-vę, nes buvo šūdina diena, o visas mūsų alkoholis šiuo metu telkšo ant grindų. Kai grįšiu, noriu prisėsti, pavalgyti tavo guliašo, atsikimšti butelį gero raudonojo vyno, o gal netgi du ir atsipalaiduoti. Apie tuos du gyvius ant stalo nė nekal-

bėsim, nes tada jie jau bus dingę ir atrodo, kad jų niekada ir nebuvo, gerai?

– Hmmm... gerai.

– Puiku. Susitiksime po dešimties minučių.

Kai Eva grįžta, nešina dviem vyno buteliais, virtuvė kiek paviršutiniškai, bet visgi išvalyta, ožkų nesimato, o Nikas susiruošęs. Ji pakylėta, bet drauge ir gniaužiama širdimi pastebi, kad jis kvepia „Acqua di Parma“ ir mūvi savo „Diesel“ džinsus. Nė vienas jų nėra balsu to ištaręs, bet Eva žino, kad jeigu Nikas po šeštos valandos vakaro apsimauja tuos džinsus ir pasikvepina būtent tais kvepalais, tai ženklas, jog jis nusiteikęs romantiškai ir norėtų, kad vakaras baigtųsi pasimylėjimu.

Eva neturi jokio Niko sekso džinsų – kaip pati juos vadina – atitinkmens. Neturi dulkintis kviečiančių batelių ar gundomų suknelių, neturi nėriniuotų ar satino apatinių. Jos darbo drabužiai neįdomūs ir patogūs, o apsivilkusi bet ką kita ji jaučiasi kvailai ir susidrovi. Nikas nuolat jai kartoja, kokia ji graži, bet ji nelabai juo tiki. Sutinka, kad jis ją myli – sako tai per dažnai, kad meluotų, bet kodėl myli, jai iki šiol didžiausia paslaptis.

Juodu kalbasi apie jo darbą. Nikas dirba mokytoju vietos mokykloje ir turi teoriją, kad ne itin gerai gyvenantys paaukliai, už viską mokantys grynaisiais, mintinai skaičiuoja kur kas geriau nei turčiai, mojuojantys kredito kortelėmis.

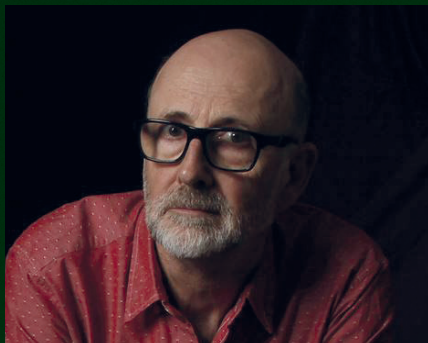
– Jie vadina mane Boratu, – sako jis. – Kaip manai, čia komplimentas?

– Aukštas, su Rytų Europos akcentu, ūsais... Sakyčiau, tai neišvengiama. Bet tu su jais puikiai sutari, juk žinai.

- Jie geri vaikai. Man jie patinka. O kaip tavo diena?
- Keista. Skambinau vienam žmogui, naudodama balso keitiklį.
- Kad iš tikrųjų paslėptum savo balsą ar dėl smagumo?
- Kad paslėpčiau. Nenorėjau, kad tas žmogus žinotų, jog esu moteris. Norėjau kalbėti kaip Dartas Veideris.
- Nė nebandysiu įsivaizduoti... – Jis pažvelgia į ją. – Man atrodo, mergaitės tau labai patiktų. Tikrai.
- Kokios mergaitės?
- Telma ir Luiza. Ožkos. Jos labai mielos. Ji užsimerkia.
- Kur jos dabar?
- Savo namelyje. Lauke.
- Jos turi namelį?
- Gavau pirkdamas.
- Tai tu jas nusipirkai? Amžiams?
- Aš viską paskaičiavau, mano meile. Šios Nigerijos nykštukės duoda riebiausią pieną iš visų veislių, o suaugusios sveria vos trisdešimt keturis kilogramus, todėl suėda mažiausiai šieno. Mums nereikės pirkti jokių pieno produktų.
- Nikai, mes gyvename Finčlyje, šiknos skylėj, ne kokiose, po velnių, Kotsvoldo kalvose.
- Be to, Nigerijos nykštukės...
- Prašau baigti jas taip vadint. Jos ožkos – ir taškas. Ir jeigu manai, kad kas rytą atsikėlusi – ar bent kurį nors vieną rytą iš viso – melšiu porelę ožkų, tai tu beprotis.
- Užuoat ką atsakęs, Nikas pakyla nuo stalo ir išeina į nedidelę asfaltuotą aikštelę, kurią jie vadina sodu. Po akimirkos Telma ir Luiza džiugiai įšuoliuoja į virtuvę.

„Mano vardas Vilanelė. – Ji nusitaiko pistoletu jam į širdį. – Žudau „Dvylikos“ užsakymu. “ Jam bežiūrint ji dusyk išsauna. Karštą vidurdienį slopinami šūviai nuaidi tarsi sudžiūvusiu šakų trakstelėjimas.

© Nick Fallowfield-Cooper

LUKE JENNINGS (Lukas Dženingas, g. 1953) – Londone gyvenantis autorius, šokio kritikas ir žurnalistas, rašęs tokiems leidiniams kaip „Observer“, „Vanity Fair“, „New Yorker“ bei „Time“. Jo sukurta trilogija „Nužudyti Evą“ tapo to paties pavadinimo serialo, pelniusio prestižinį Britų kino ir televizijos meno akademijos (BAFTA) apdovanojimą, pagrindu. „Rytojais nebus“ – antroji skaitytojų pamėgtos trilogijos knyga.

Venecija – ne šiaip miestas. Tai viena didžiųjų Vakarų kultūros tvirtovių ir gal net pati prašmatniausia kelionių kryptis – vieta, kurią aplankęs gali ir mirti. Arba gali būti pasiųstas anapus šaltos kaip akmuo žudikės, kurios žodžiai yra melas, o elgesys – nepaliojamas manipuliavimas. Vilanelės aukuš, žudomų rafinuotai ir be gailėsčio, sąrašas ilgėja, o troškimas suleisti nagus į Evą – nenumaldomai auga.

Tardomojo kėdėje atsidūręs vyresnysis MI5 pareigūnas, kurio gerokai papildėjusi banko sąskaita veda prie itin galingos ir žiaurios organizacijos „Dvylika“, varo Evą į neveltį. Kaip sučiupti žudikę, paliekančią vis daugiau kruvinių pėdsakų žvalgybos pasaulio užkaboriuose? Kam ji dirba, kas tie žmonės, besidangstantys „Dvylikos“ kauke, ir koks jų galutinis tikslas? Vis didėjanti įtampa ir paslaptina žudikė Evos širdyje išjudina kažką dar nepažinto. Ar ji pati galėtų elgtis taip kaip jos taikinys: žudyti nedvejodama ir be gailėsčio?

Katės ir pelės žaidimas intensyvėja. Nuodėminga prabanga, į kraštutinumus linkę visuomenės išrinktieji ir intymūs, bet kartu priešiški gestai, vedantys į neišvengiamą abiejų moterų akistatą.

Įtampos kupinas šių dviejų beprotiškai protingų moterų katės ir pelės žaidimas toli gražu nėra tipinis šnipų trileris.

Sunday Express

ISBN 978-609-466-751-0

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt